

paa, at det virkelig kan gjøre nogen Nytte at give Uexaminerede Lilladelse til at udøve Lægevirksomhed, og at han blot har Interesse for Sagen, fordi han vil tilfredsstille den Sympathi, der efter hans Mening er derfor omkring i Landet. Jeg tror ikke, vi komme nogen Vel med denne Sag, saalænge den høitærede Justitsminister ikke kan faae nogen anden Interesse for Sagen end den, han saaledes har udtalt. Det første Spørgsmaal, vi Alle maa gjøre os, tror jeg er det: Er det virkelig Tilfældet, at Mange have gjenvundet deres Sundhed og Helbred ved at henvende sig til uexaminerede Læger? Naar vi da vinde den Overbevisning, at dette lader sig gjøre, maa vi alvorlig tage fat paa Sagen og føre den videre frem, vel at mærke med fornøden Forsigtighed, saaledes at der, som den høitærede Minister udtrykte sig, bliver den fornødne Kontrol. Her støder jeg imidlertid atter paa en Vanskelighed; thi jeg er bange for, at der hos Lægestanden er en saa stærk Antipathi imod Udøvelse af Lægevirksomhed ved Uexaminerede, at Kontrollen, hvorledes vi end indrette den, og selv om vi tage det Forslag, som blev indbragt i det andet Thing af den høitærede Minister, men som ikke kom videre, vil blive af en saadan Bestaaenhed, at det ikke vil lykkes at faae Bestemmelsen i Forordningen af 1794 udvidet. Den største Vanskelighed ved en saadan Udvidelse bestaar nemlig deri, at det fordrer, at de Vedkommende skulle have udiøit en særdeles Kyndighed i at behandle visse Sygdomstilfælde, men hvorledes skal den Uexaminerede bevise, at han har særdeles Kyndighed i at helbrede visse Sygdomme, saalænge det er ham forbudt at foretage sig Noget i saa Henseende og saalænge han udsætter sig for Straf, hver Gang han gjør Forsøg derpaa? Naar en Mand skal fremlægge Bevis for, at han har udiøit særdeles Kyndighed i at behandle Sygdomme, maa han altsaa først ad ulovlig Vel have erhvervet sig denne Færdighed og have lagt den for Dagen saaledes, at den lader sig bevise ved Udsagn af Andre. Den høitagtede Justitsminister siger, at han slet ikke tror paa, at noget Saadant kan lade sig gjøre; men hvorledes skal da et Bevis fremkomme, som vilde være tilfredsstillende for Ministeren? Selv om Udvidelsen skete paa en saadan Maade, som det var foreslaet i den høitagtede Ministers Lovforslag, frygter jeg, som jeg alt har sagt, for, at Kontrollen vilde vise en saadan Antipathi imod den Slags Lægevirksomhed, at det ikke vilde være muligt ad den Vel at komme nogetsteds. Derfor mener jeg,

at det under de nuværende Forhold, og selv om der er den allerbedste Billie baade fra Thingets og fra den høitærede Ministers Side, vil være vanskeligt at komme til en Forstaaelse, saalænge der foreligger den Uoverensstemmelse, at Flertallet i Thinget maaste bygge paa Erfaringen, medens derimod den høitærede Minister bygger paa, at han ingen Tro har paa Sagen. Hermed staar i Forbindelse, hvad min ærede Medforslagsstiller, som først havde Ordet (Clausager), hentydede til, idet han berørte, at Sundhedskollegiet efter nøiagtig Undersøgelse havde sagt om en vis Salve: Den er uskadelig, men vi antage heller ikke, den kan nytte Noget, og derfor fravaade vi paa det Bestemteste dens Brug. Man kommer jo ikke nogen Vel med Hensyn til at indvinde Erfaringer, naar man siger: Vel er dette Middel uskadeligt, men paa den anden Side kunne vi heller ikke se, at det kan gjøre nogen Nytte, og derfor forbyde vi det. Der er nu vistnok samtidig blevet fremlagt en hel Del Attester baade fra yngre og fra ældre Mænd, som udsige, at de ved denne Salve ere bleve fuldstændig helbrede for Brostfæde, saaledes at de i flere Aar efter deres Helbredelse ikke have havt den allermindste Fornemmelse deraf, men her fremkommer atter det Spørgsmaal: Skulle vi tro dem? Det er jo muligt, at endog ærede Medlemmer her i Salen kunne have personligt Kjenndskab til Brugen af denne Salve, og dersom det er Tilfældet, vilde de jo kunne bevidne, at de virkelig have set og erfaret, at de Mennesker, som selv have antaget at være bleve kurede, virkelig ogsaa ere bleve det, men vi komme her som sagt i det ubehagelige Tilfælde, at vi staa imellem Erfaringen og Troen, idet den ene Part støtter sig til den første, medens den anden Part støtter sig til den sidste. Jeg skal ærlig tilstaa for det ærede Thing, hvad det er, der har bevæget mig til her at gaa med som Forslagsstiller. Jeg har nemlig en Datter, for hvis Sygdom jeg har søgt Raad hos mange Læger her i Landet, men uden nogetsteds at kunne finde Raad derfor, indtil jeg endelig fandt en Mand, som, om han end ikke fuldkomment har helbredet hende, dog har gjort det i en saadan Grad, at hun er næsten uden Fare. Det blev imidlertid forbudt denne Mand længere at meddele noget Raad, og jeg maa derfor nu savne de Raad, jeg forgiæves har søgt hos Lægerne, men som jeg kun har fundet paa dette ene Sted i Landet. Jeg veed virkelig ikke, hvor jeg nu skal henvende mig. Jeg har forespurgt mig alleegne, men der er kun givet